

PETRA PODOLOVÁ

Vítězka literární soutěže Hvězda inkoustu

FUTURUM

FRAGMENT

Futurum

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Petra Podolová
Futurum – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

FUTURUM

Petra Podolová

FRAGMENT

Vám, však víte.

I. – DAM

Nůž zasvištěl vzduchem a po nárazu se ještě lehce viklal. Na zem se snesly drobné třísky a Damovi připadaly jako seschlé podzimní listí. „Přesně ve středu,“ řekl, prohrábl si své delší hnědé vlasy a s úsměvem se podíval na Hradčanského. Vyhrnul si rukávy své zašlé a několikrát spravované košile a urovnal si tmavý arafat na krku.

V úkrytu ve sklepě pobořeného činžáku se tetelil teplý vzduch a prostor kolem nich byl zakrytý v šeru, jako kdyby někdo přes všechny praskliny ve stěnách přehodil tmavou zástěru.

„Jen se nepředváděj,“ zamrmal Hradčanský podrážděně. „Taky to umíš díky mně.“

„A děkovat ti za to budu muset asi ještě dlouho,“ ušklíbl se na něj Dam a vyndal nůž z cvičného březového polena. Pečlivě si prohlédl čerstvě nabroušené ostří a zastrčil si nůž vyrobený ze zachovalé čepele ocelových krejčovských nůžek za opasek. „Ale odvděčuju se ti celkem slušně, co myslíš?“ mávl rukou k novým zásobám potravin, které Hradčanský se zádumčivým výrazem zkoumal.

„Hm,“ zabručel stařec nevrle. Dam ho ovšem moc dobře znal, a tak mu bylo jasné, že u Hradčanského je tahle reakce tolik, co

u jiných vřelé objetí. Nechal ho dál se prohrabovat zásobami a zadíval se na poleno. Budou potřebovat nový terč. Ten nynější už to poleno ani nepřipomínal.

„Vystačí ti to?“ zeptal se Dam a v hlase mu zazněl náznak obav. Stařec vypadal sešleji a pohubleji než minule a i v přítomní místnosti Dam viděl, jak se mu na ruku rýsují tmavé žíly.

„O mě se nestarej, já to nějak zvládnou,“ odsekl Hradčanský. Konečně se přestal přehrabovat v jídle a pohlédl na Dama. Ukázal prstem před sebe. „Tos všechno nesehnal sám, co? Pořád chodíš k ní? Pořád jí děláš poskoka?“

Dam si jen povzdechl. „Kolikrát jsme už tohle probírali, Hradčanský? Tisíckrát?“ Zakroutil hlavou a pohlédl směrem ke dveřím vedoucím ven z místnosti. Škvírami mezi nimi a zárubní pronikaly dovnitř bledé proužky světla. Dam si strčil ruce do kapes a otočil se zpět ke starci. „Nikde jinde bych tolik vody nesehnal. Chceš snad po mně, abych tě tady nechal shnít?“

„Shnilá je celá Praha, hochu,“ řekl Hradčanský a usrknul z lahve. „Je dobrá,“ zakýval pro sebe hlavou. „Pamatuju si ale, když byla ještě lepší.“

Dam se na svého přítele znalecky zadíval a posadil se před něj, i když věděl, o čem bude znovu vyprávět. Slyšel to už nesčetněkrát, ale stále ho fascinovalo, jak to venku prý dřív vypadalo, když ještě žil Hradčanského otec.

„... když ještě dejchal táta, to bylo všechno jiné. V korytě, přes který se Karlák dřív táhnul, až na druhou stranu pod Hrad, když ještě stál celej, teklo tolik vody, že se v ní lidi topili. Já už zažil jen brod a pak

už jen malej pramínek, ale muselo to bejt krásný, víš? A oni tam pořád seděj a nic nedělaj!“

Dam se naklonil blíž. Hradčanský vždycky končil těmihle slovy. Něco za nimi přece muselo být. Něco, co Hradčanský znal, ale co kdovíproč neříkal celé. To, co Dam už věděl, získal z náznaků, které Hradčanský občas procedil při vyprávění o vodě a o stro-mech a trávě. Nebyl také jediný. Tyhle pohádky z dřívějších dob se městem nesly často, i Bludař je znal. Jenže Bludař vyprávěl i o dvouhlavých dětech a dalších báchorky. Ale neměl Hradčanského přesvědčivost. A určitě také nežil na Malé Straně, na místě ze všech těch báchorek. Dam si byl jistý, že mu Hradčanský neříká celou pravdu, ale zatím, až na pár útržků, nevěděl, co skrývá. Na Malé Straně nic není, jen trosky. Nejsou tam ani lidi, všichni se bojí toho, co se říká, a nikdo se nechce ztratit. „Kdo, Hradčanský, kdo kde sedí?“

„Ále,“ mávl stařec rukou a opřel se o zeď.

Dam Hradčanského chvíli zkoumavě pozoroval a měl pocit, že skoro slyšel, jak usilovně přemýšlí. Stařec se ale díval před sebe a potom zavřel oči. „Dobře,“ řekl Dam a podrbal se palcem nad pravým okem. Věděl, že z něj zase nic nedostane. Možná příště s další vodou. „Budu už muset jít.“

„No to jistě!“ odfrkl si Hradčanský a od úst mu odlétlo několik kapiček slin. Vyhublý obličej měl napjatý, ale mračením zároveň celý skrčený – vypadal jako nějaká podivná loutka, kterou se dřív strašily děti, aby neodmlouvaly.

Dam jen pokrčil rameny a otočil se. Za zády zaslechl něco, co

znělo jako „táhni na Petřín“, ale to už měl ruku na klice. Otevřel dveře a do místnosti vlétlo několik jasných paprsků.

„Počkej ještě,“ zaslechl za sebou a ohlédl se. Hradčanský mžoural vráscitou tváří do světla a tvářil se nejistě. „Dík. Však víš,“ zamumlal a sklopil zrak k naditému pytli.

Dam se na něj jen povzbudivě usmál a kývl na rozloučenou. Pak už za sebou dveře zavřel. S Hradčanským na sebe snad pokaždé zahlíželi jako dva supi, a přece byl Dam jediným blízkým člověkem, kterého ten nerudný stařík měl. A i přes ten jeho věčně nakvašený výraz ho měl rád, to Dam věděl. Hradčanský to neuměl dát najevo už od doby, kdy se seznámili. Ovšem vzhledem k tomu, co o něm a jeho životě Dam věděl, se tomu ani nedivil.

Venku Dam zamžoural k zamračenému nebi, přes nos a ústa si povytáhl arafat a vydal se na cestu. Lehké bílé mraky zakrývaly slunce jen sporadicky, jinak bylo stále jasno a silný vítr vířil písek a prach. Pokukoval po nebi ve snaze odhadnout, jestli už náhodou nejde pozdě, ale nebylo mu to moc platné. Raději tedy přidal do kroku a pocítil, jak se mu začínají zahřívát svaly na nohou.

Potil se, jak se neustále krčil nebo něco přeskakoval. Věděl, že otevřenému prostranství bylo lepší se vyhnout, a pokud měl k Hradčanskému cestovat během dne, pak ve stínech keřů a pahýlů stromů v bývalých parcích. Kolem něj netečně stály tiché hory betonu bývalých paneláků a starých měšťanských domů a v prostoru mezi nimi skučel vítr. Dam obezřetně sledoval prostor kolem sebe a snažil se na nic nemyslet, i když cítil, že má znovu hlad. Pořádně jedl naposledy včera večer. U Hradčanského slupnul jen nějaké sušené ovoce na

doplnění energie a u sebe měl jen pár proužků sušeného masa pro chvíli, až to bude opravdu nezbytně nutné. Všechno ostatní nechal Hradčanskému – věděl, že své nové zásoby bude mít večer.

O dobrých třicet ulic dál se octl před bývalým koloniálem. Výlohy byly dávno vysypané. Vešel dovnitř. Vše, co odsud mohl někdo odnést, bylo dávno pryč. Dam se okamžitě vydal za pult, který tu kdovíproč ještě stál, a několika dalšími dveřmi prošel ke schodům vedoucím do sklepa. Když potmě sestoupil z posledního schodu, vydal se k dobře známé díře ve stěně.

Prolezl otvorem a zvuk svého dechu vnímal intenzivněji než obvykle. Přesto ho udivilo, že v malém prostoru těsné místnosti přepůlené těžkou železnou mříží nic dalšího neslyšel. Už se chtěl začít peskovat za to, že si lépe nehlídal čas, když něco pár kroků před ním cvaklo a kolem se rozžhnula záře malé příruční lampy. Dam zamrkal a pak za tím oslnivým světlem spatřil známou tvář světlovlasého mladíka.

„Už jsem si myslel, že nedorazíš. Čekám tu dobrou půlhodinu,“ slyšel ho říct a pak se místností rozlehly kroky, jak mladík i se světlem zamířil blíž.

„Taky tě rád vidím, Adriáne,“ zamumlal Dam a svého špeha si skrz mříž dobře prohlédl. Adrián byl oproti jeho dalším kontaktům ve městě jiný. Dam před sebou neměl zrcadlo nebo něco podobného, co by mu ukázalo vlastní odraz, dovedl si ale živě představit, jak má vlasy po dnešním pobytu venku splepené a plné prachu a jak unaveně vypadají jeho oči. Adrián byl na rozdíl od něj a také naprosté většiny lidí tam nahoře bez poskvrnky, čistý od hlavy až k patě, oblečení měl

vzorně nažehlené a vlasy učesané. Všechno tohle mělo svůj velice dobrý důvod, pro který si Dam tolik cenil, že se mu podařilo tohoto člověka získat.

Adriánovy oči prozrazovaly hodiny soustředění a práce a unaveně si ho prohlížely.

„Koukám, že situace u vás je pořád složitá,“ poznamenal Dam.

„Podařilo se nám naverbovat dalšího člověka, ale bylo to náročnější, než jsem čekal,“ kývl Adrián a trochu sklonil lampu, aby je její světlo oba tak nebodalo do obličeje.

„Jen povídej, chci vědět všechno,“ pobídl ho Dam a pak dlouhou dobu mlčel a jen poslouchal, i když věděl, že to všechno je stejně jen předehra k tomu, kvůli čemu tu byl doopravdy. Adrián mluvil a mluvil. Když skončil, Dam zůstal ještě pár chvil zticha.

„Vypadá to, že se věci u vás začínají konečně hýbat,“ řekl nakonec.

Adrián ale zavrtěl hlavou. „Je to posun, ale dokud nepřijdeme na to, jak vyrobit antisérum, stejně s ničím neheme.“

Dam se lehce zamračil. „S tím ti ale nemůžu nijak pomoci.“

„To je mi jasný.“

Dam se rychlým nervózním pohybem podrbl pod nosem. Rád by Adriánovi pomohl, ale Adrián žil tam, kde žil. A i když si to Dam přiznával nerad, z nadzemí mu mohl pomoci jen těžko. „Pokud se to ale podaří, mohly by z toho vzniknout slušný nepokoje,“ nadhodil směrem k Adriánovi povzbudivě a v mysli si tu informaci zařadil k těm, které by se daly výhodně použít, pokud by to u Madame náhodou začalo jít k čertu.

Adrián se však neusmál, naopak se zamračil, a Dam poznal, že konečně přejde k tomu důležitému, i když jeho výraz prozrazoval, že to asi nebudou dobré zprávy.

Dam cítil, jak se mu okamžitě do žil rozlil adrenalin. „Tak co?“

„Nic,“ zakroutil hlavou Adrián. „Pod tím hřbitovem nic není. Ani tam, ani v tunelech kolem. Aspoň zatím. Kdo mohl, pracoval na tom, jak to jen šlo, ale času je na to málo a nás taky. Máme vlastní starosti, Dame.“

„Dobře... takže to chce víc času? Možná bych sem přece jenom někoho moh –“

„Ne, to nejde. Tady nikoho nedokážu ukrýt. Mrzí mě to, ale zatím prostě nic nemáme.“

„Dobře,“ kývl hlavou Dam a založil si ruce na prsou. Cítil, jak mu krev divoce tepe ve spáncích. Adrián mu to přece slíbil a tohle už bylo poslední místo, kam by *ji* mohli schovat. Zakroutil hlavou. Pro všechny to byly jen nesmysly pověřčivých Pražanů, kterými ho před spaním strašil Bludař. Jenže podle toho, co říkal Hradčanský v těch několika světlých chvílích, kdy se rozhodl k těm povídkám nějak vyjádřit, by možná nepátral po snech, ve kterých z ulic mizí lidé. Přijdou si pro ně černé postavy, odtáhnou je do tmy a už je nikdo nikdy neuvidí, Malá Strana a Petřín protkané podzemními tunele, kde se skrývá zcela jiný svět plný všeho, co nikdo nikdy neviděl.

Za poslední rok, od doby, co ji hledá, už prošel nespočet míst a slyšel spoustu výmyslů. Většina lidí po Praze si povídá nebo předává ten samý příběh. Kromě historek o vodě a velkém hradu na kopci to byly také zvěsti o těch tunelech. Že by ty černé postavy z pekla s rudýma

očima, které prý unášejí lidi do podzemí, existovaly, na to ještě nepřišel. Ale Damovi vlastní lidé, *kamarádičci*, prohledávali město křížem krážem, aby mu přinesli jakékoliv nové zprávy. Dvojitě hlavy a čtvery ruce nikdo nehlásil, takže to nejspíš byly jen povídačky. Ale našly se i betonové zdi, kterými se nešlo prokopat, ani je obejít, ani se za ně dostat. A lidé se opravdu ztráceli. *Ona* se ztratila. Musela to tedy být pravda. I kdyby jen poloviční, jakkoliv to znělo šíleně.

Petrínští na území, kde ty tunely měly být, žijí, tím si byl jist. Prý pokládají Petřín za posvátnou horu, na kterou sestupují bohové, a proto je jejich obětní kámen vždycky potřený čerstvou kančí krví. A z Malé Strany byl přece Hradčanský, i když většinou říkal jen to, jak je tam všechno zničené. Jenže taky občas pronášel řeči o tom, že někdo někde sedí. Sám Hradčanský odtamtud kvůli něčemu utekl a Dam nevěřil, že to bylo kvůli pohádkám.

Pohlédl na Adriána. Naproti tomu, co od sebe očekával, v něm žádná velká naděje nevzklíčila.

„Dobře,“ zopakoval a obrátil se k odchodu. „Díky za pomoc. Ohledně toho séra, zkusím na tom zamakat.“

Když Dam prolézal zpátky ke schodům na povrch, doufal, že se Adriánovi přece jen zadaří. Pokud by mu definitivně potvrdil, že byla i tahle stopa falešná, všechno by bylo ztracené. Vyskákal po schodech do koloniálu a vydal se na Hlavák. U Madame se pokusí najít něco o tom séru, aby Adriánovi dobře oplatil jeho vlastní nebezpečné pátrání. Motivace přece vede k dobrým výsledkům.

Nebo ne?

Když dorazil na Hlavák, do nosu ho udeřil známý pach rozkladu. Vymláčené žulové dlaždice ve vestibulu a popadané keramické obklady bočních stěn zarůstaly travou a kručinkou, kterou dovnitř přes vysypaná skla a nezabedněné rámy hlavního průčelí rozséval vítr ze zarostlého keřovitého parčíku před hlavním vchodem. Z kdysi rudého kazetového stropu sálalo teplo a na místech, kde se strop propadl, zářily kužely světla. Na odhalených částech železobetonové konstrukce bledly nasprejované nápisy s různým vyzněním neodvratného konce a zdatně vyvedený muž v bílé pomačkané bundě pod nimi omluvně krčil rameny, jako by snad všechno z toho byla jeho vina. Tu a tam se ozvalo šustění a tiché mumlání hrstky lidí, která si z toho, co jim nepatřilo, udělala svůj rajon. Dam vystoupal po nefunkčním eskalátoru směrem k nástupištím a překročil popraskanou zářivku, která tu ležela na špinavé podlaze snad už od té doby, kdy tu byl prvně.

Vyšel po schodech na perón a ulevilo se mu, když se zase mohl nadechnout venkovního vzduchu, i když byl cítit rzi a železem. Pohlédl na ocelové zastřešení nad sebou a skrze prázdné rámy bočních a čelních fasád a zpola zasklené popraskané světlíky se zadíval na oblohu. Slunce pomalu zapadá, souprava přijede každou chvíli. A on si nemůže dovolit ji zmeškat.

Plížil se podél sotva znatelné výstražné žluté linky a došel k jednomu ze sloupů obloukového ocelového vazníku a k základně křížové vzpěry, která držela protilehlé sloupy pohromadě. Chytil se vzpěry rukama, následně ji obemkl i nohama a vyšplhal ke spojnici s protilehlou vzpěrou, která vedla k ochozu. Po ní vyšplhal až k zábradlí a přehoupl se na ochoz.

Ozvalo se hlasité máchání křídly, jak ze střechy prchal rozčepýřený holub. Dam byl rád, že sám neztratil leknutím rovnováhu, a instinktivně se otrásl. Pocítil zvláštní mrazení v zádech a ohlédl se bleskově za sebe. Nikdo nikde. *Zvláštní*. Zamračil se a pokračoval.

Pomaloučku se přesunul přímo nad koleje a pak už se na zem radši ani nepodíval. Rychle oddechoval a snažil se zklidnit tep.

Hučení. Obrys vlaku v dáli. Stále zesilující jemné chvění. Bylo to tady. Přehodil nohy přes zábradlí a chodidla položil na jeho nejnižší stupeň, rukama se zase přidržoval toho nejvyššího. Teď hlavně postupovat jako vždycky. Pod jeho nohama proletěl první příjíždějící vagon. A pak další a další.

Skočil a překulil se. Jakmile vjeli pod kopuli haly na Hlaváku, lehounce se setmělo a Dam natáhl krk, aby se podíval na koleje za sebou. Do očí se mu opřelo zapadající slunce, které na chvíli problesklo mezi mraky, a on musel notných pár vteřin mrkat, aby se zbavil černých šmouh. Jedna z nich se mihla u jednoho ze sloupů, takže to skoro vypadalo, jako by se za ním někdo schovával. Pak se ale vše utlumilo a nástupiště opět zelo prázdnotou.

II. – DAM

Otočil se a dal se do pohybu. Pomalu, vagon po vagonu, se posouval dozadu a pevně se držel, aby ho kodrcání vlaku nevyvedlo z rovnováhy. O chvílku později už dorazil na poslední část soupravy, kde se nacházel otevřený poklop.

Dam proklouzl dovnitř a kotníky ho na vteřinu prudce zabořily, jak dopadl na podlahu. Zvenku vypadala vlaková souprava tažená staršími dielelektrickými lokomotivami jako něco, co se hýbe jen z povinnosti, a mnozí ji považovali jen za stroj duchů – za něco, co někdo dříve z nějakého důvodu rozhýbal a pak to zapomněl zastavit –, ale uvnitř to byl uzavřený svět. Dam stál na koberci zdobeném překrásnými barevnými ornamenty, ke stěnám se tisklo obložení z lesknoucího se dřeva a v rohu stál malý stoleček s dekorativním ubrusem a lampou vydávající tlumené světlo. Jako vždy když se zde octl, si říkal, že nechat vlak zvenku všem na očích rezivět bylo proklatě mazané.

Než se nad tím stačil víc zamyslet, otevřely se dveře a vstoupil hezký mladík ve zvláštním dlouhém rouchu. Dam na to byl zvyklý. Věděl, že teď zamíří k ženě, které to tu vše – od roztodivných koberečků až po podobné mladíky – patřilo. Kde se vzala, to bylo jemu

i mnohým dalším, kteří věděli, co se ve vlaku skrývá, odjakživa záhadou. Prostě se jednoho dne její souprava rozhučela na tak dlouho prázdných kolejích a ona měla k dispozici luxusní domov, jídlo a pití – vše, o čem se Pražanům mohlo jenom zdát. Byla na tom jako Dam. Hlídala si svou síť lidí a sbírala informace. A dokázala se za ně slušně odvděčit. Ale na rozdíl od Dama si žila dobře a měla věci, o kterých on jen slyšel – a mezi nimi i něco, co si už rok, od doby, kdy se přidal do jejich služeb, toužebně přál získat.

Mladík si povytáhl rukávy černého roucha a důležitě se na Dama podíval. Víčka měl podbarvená zlatými linkami. Dama bavilo sledovat, jak se tváří, jako by mu to tu vše patřilo.

„Zdravím,“ prohodil Dam směrem k mladíkovi, když už nesnesl jeho mlčení, a sebevědomě se vydal dopředu. Mladík ho jediným gestem ruky zarazil.

„Ještě musíš počkat.“

„A to proč? Madame mě vždycky chtěla vidět hned.“

„Nejdřív půjdu oznámit, že jsi tady,“ pronesl mladík slavnostně a ukázal k malému stolku. Stála na něm mísa s několika jablky a velká karafa s vodou. Dam povytáhl obočí, ale mladík už mířil pryč.

Když za sebou zavřel, Dam jen stěží potlačoval úsměv.

Jablka byla nepřírozeně velká a červenala se jako západ slunce za okénky vlaku. Bylo to něco jiného než pláňata, která sbíral on sám.

Nechutnala mu ale tak, jak doufal. Přemýšlel, k jakým hranicím se v jejich nadcházejícím rozhovoru může dostat, tak aby v ní nevzbudil podezření. Věděl, že se nemůže vyptávat přímo, ani to zkusit u někoho z personálu vlaku – to bylo nadmíru nebezpečné a Madame až

příliš ráda házela toho, kdo se jí nelíbil, pod svůj vlak. Adrián mu své obavy ohledně Madame několikrát svěřoval, a když to řekne i někdo, kdo žije v prostoru pod městem a je k tomu čistý a upravený, budou jeho slova platit s větší váhou.

Dam o Adriánovi často přemýšlel. I o tom, jak by se dal tenhle fascinující objev nějak využít. Ale fakt, že se scházeli jen v malém podzemním prostoru a místnost byla dobře zabezpečená těžkou železnou mříží, naznačoval, že se může pít jen po drobnostech a velké věci nechat na někom jiném, protože ta mříž tam asi má nějaký důvod být. Ani sám Adrián netoužil po tom, dostat se na její druhou stranu. A Damovi záleželo hlavně na tom, aby konečně našel ji.

Mladík se vrátil dřív, než Dam čekal. V míse zbyla ještě většina jablek, a tak si je hodil do svého koženého vaku. Prošel kolem hocha a s uspokojením postřehl na jeho obličej rty stažené do tenké linky.

Sklo oken vagonů bylo zakalené, ale Dam by se ven stejně nedíval. V jednotlivých vozech stály různé kusy nábytku, nablýskané lustry i pohodlné lenošky potažené jemně vypadajícími látkami, což znamenalo, že to Madame musela odněkud vzít. Že by z těch tajemných tunelů? Konečně zastavili před jedněmi dveřmi a mladík se rychle nahrnul před něj a zaklepal. Asi chtěl působit, že ho doopravdy přivedl a celou cestu jen nedupal za ním, přičemž sotva držel krok.

„Můžete vejít,“ ozval se zevnitř hlas, který Dam důvěrně znal. Obratně mladíka obešel, dovnitř vešel jako první, a kdyby ženu sedící před ním v křesílku s abstraktními ornamenty neznal, řekl by, že sem vůbec nepatří. Madame se na Dama zadívala šedomodřýma

očima bledého odstínu, její kulatý obličej rámovaly nevýrazně hnědé vlasy, jejichž konečky jí sahaly po bradu, a sám Dam by ji netipoval na víc než třicet pět let. Na sobě měla béžové kalhoty a světle zelenou halenku se širokými rukávy a vše na ní, od oblečení až po rysy ve tváři, působilo tak nějak obyčejně, normálně a fádně. Dam měl však pocit, že si právě v tomto vzhledu libovala. Byla jako malá šedi-va myška uprostřed pestrobarevné džungle.

Privítala je úsměvem, který by asi většina pokládala za velmi srdečný a přívětivý. Dam už ovšem za tu dobu poznal, že je to jen velká přetvářka.

„Děkuji, Viktore,“ pronesla směrem k mladíkovi, aniž by se na něj obtěžovala podívat. Byl to jasný signál znamenající „už můžeš jít“.

„Damiáši, drahý!“ zvolala, jen co zůstali v kupé sami, a Dam se zamračil. Jeho celé jméno moc lidí nepoužívalo. „Posaď se, prosím,“ vyzvala ho a pokynula k pohovce před sebou.

Posadil se do měkkého polstrování a z kapsy vytáhl jedno jablko. Hlasitě se do něj zakousl a přesměroval svůj pohled na Madame. Jako vždy si užívala, když ostatní skákali dle toho, jak zrovna pískala.

„Dlouho ses neukázal,“ řekla. Tón jejího hlasu byl bez emocí, ale Dam věděl, že se za tím skrývá výtka. A také varování. „Pro příště bych byla raději, kdybys chodil s průběžnými hlášeními častěji.“

„Ovšem, Madame. Kdyby se něco zajímavého objevilo, hlásil bych se. Dokud ale –“

„Přejdeme rovnou k věci,“ pokračovala a Dam polkl a poposedl. „Doslechla jsem se o nějakých podezřelých aktivitách u Nuselských.

Vždycky to byla, jak jistě víš, taková poblázněná směšná skupinka, kterou nikdo nebral moc vážně. Něco se ale změnilo.“

„Taky jsem se o něčem doslechl a dovolil jsem si jednat. Předpokládal jsem, že se o tom dozvíte, a chtěl jsem vám dát nějaký podrobnější zprávy.“ Opřel se pohodlně do křesla. „Několik týdnů jsme teď s jedním z mých informátorů pracovali na tom, aby se mu podařilo Nuselský infiltrovat. Chtěl jsem, aby to působilo co nejvíc věrohodně a přirozeně. Vytipovali jsme si jednu členku Nuselských, se kterou se seznámil, a přes ni se pak dostal až k nim. Podle všeho mají dva nové vůdce, Konšela a Šepmistra. Netuším, odkud se vzali, ale je jistý, že se jim povedlo si všechny členy Nuselských omotat kolem prstu.“

Nějakou chvíli bylo ticho.

Madame propletla dlouhé prsty a zamyšleně se zadívala do matného skla okna. Dam v jejích očích zahlédl náznak toho, že na ni udělal proti její vůli dojem. Nepotěšilo ho ale, že krom toho bylo v jejím pohledu něco nebezpečného.

„Zajímavé. Na kolika jejich schůzkách ten tvůj informátor vlastně už byl?“

„Na jediný. Informace vyžadují čas. Nikdo mu přece neřekne něco zajímavého hned. Další setkání mají zítra. Uvidíme, co se vyvrbí.“

Madame si ho dlouho prohlížela a poté kývla. „Potřebuji vědět všechno, Damiáši. Nelíbí se mi, jak se dávají dohromady. Nuselští tu byli s tou svou komunitou odjakživa, ale nikdy nepředstavovali komplikaci. Musíš zjistit, co mají za lubem. Hlavně je nesmíme podcenit. Začínají být až moc organizovaní, a to nepřipustím. Ne na trase mého vlaku.“

„Rozumím. Ale kdo by vás ohrozil? Váš vlak přece nezastaví.“

Madame nehnula ani brvou, ale v očích se jí blýsklo. Vstala a s tím svým majestátním držením těla přešla k okénku. Světla na stěnách kupé se již rozzářila a tvořila za její postavou nadměrně velké stíny.

„Každý představuje riziko. Ten nejbližší i naprostý cizinec. Každý ti podtrhne nohy, když bude moct. Proto musíš zajistit, aby se to nestalo.“ Pohodila lehce hlavou. Když pronášela následující slova, dávala si velmi záležet na jejich artikulaci. „Moc dokáže být velmi slastná. A je jen otázkou času, kdy dotyčný začne toužit po tom, udělat nějaký velký krok. Něco, co změní pravidla hry v jeho prospěch.“

Bylo mu jasné, že teď nemluví jen o Nuselských, a pocítil, jak se mu srdce rozbušilo o něco rychleji. „Rozumím, Madame.“

„To doufám.“ Obrátila se k němu a stín za ní jako by se ještě zvětšil. „Chci, abys na celou akci s Nuselskými dohlížel osobně.“

„Osobně?“

„Když se ti mezi ně podařilo dostat svého člověka, bude pro tebe lehčí se přes něj dostat k Nuselským také. Chci informace a postřehy přímo od tebe, nic zprostředkovaného.“

„Dobře, Madame.“

„Správně, drahý.“

Pousmál se. Sám měl tohle v plánu už od té chvíle, kdy s celou akcí začal. Tušil, že se za změnami u Nuselských možná skrývá víc, než se může zdát, a třeba by u nich mohl zjistit něco o tom, co hledá. Chtěl však zahrát vzorného sluhu. Začal s tím úkolem, ještě než mu dala rozkaz, a tím jí znovu prokázal svou užitečnost. Zároveň ji však potřeboval ukonejšit a dát jí pocit, že ji i přes své schopnosti

potřebuje a bez ní a jejích nápadů by to nezvládl. Chtěl jí dát pocit, že ji v žádném případě neohrožuje. Jestli se mu to povedlo, nebo to prokoukla, netušil.

„Můžeš jít,“ šeptla a on překotně vstal. „Viktor ti dá lístek s adresou, kde najdeš nové zásoby potravin. Odměna za tvou práci jako vždy. Pokud bys ale jeden přiděl znovu rád vyměnil za čas v knihovně...“

Damovi nepatrně cukl koutek úst. Madame jeho zájem o knihovnu zdůraznila až příliš okatě. Takže moc dobře ví, co tam bude číst a hledat. *Sakra*, pomyslel si. *Adrián bude muset počkat*. „Beru ten přiděl,“ kývl na ni, i když si nebyl jistý, jestli to viděla, jelikož se k němu otočila zády. Přešel ke dveřím a chystal se odejít, když ho ještě zarazila.

„Damiáši.“ Rychle se k ní otočil. „Jistě sis všimnul, že v Praze panuje zvláštní neklid. Měj se na pozoru.“

Ihned si při těch slovech vzpomněl na to, co tady měl pro Adriána udělat.

„Soustředím se na to, Madame.“

Znovu se otočila. Dam vyšel z místnosti.

Když slézal z římsy zpět na nástupiště, venku už byla tma. Obloha na sebe vzala nádech fialové a soupeřila o místo s šedivými mraky. Kупole Hlaváku se nad ním tyčila mnohem hrozivěji než o pár hodin dříve a on se snažil ujistit, že ho nikdo nesleduje. Původně měl v plánu vydat se ihned pryč, něco na kolejích ponořených ve stínech ho však přimělo jít chvílku podél nich, pryč od budovy nádraží, pryč od

jeho původních plánů. Po chvílce zastavil a posadil se na zem. Tohle už dlouho neudělal, přestože vysedávání u kolejí během přemítání patřilo k jeho oblíbeným činnostem ještě před pár lety.

Do té doby přežíval díky tomu, že o něj blízcí pečovali, že se pro něj obětovali. Zatoužil to změnit, zatoužil být ostatním ku prospěchu, zatoužil nesmířit se s tím, kdo měl v tomto světě být. Řekl si, že nebude nikomu sloužit, že se postará sám o sebe a o své blízké, aniž by od kohokoliv vyžadoval pomoc. Nebyl přece slaboch a nebyl už dítě.

Ale teď cítil, jak sám sebe nenávidí, když nedokázal dodržet to, co si zadal. Ale pokud by měla nenávisť k němu samému pomoci jí, bude se nenávidět dál.

Pro *ni* to udělá, i kdyby ho to mělo sežrat zaživa.

III. – DAM

Po dlouhém dni byl konečně doma. Pár týdnů, možná měsíc, tu ještě pobude a pak si opět najde něco jiného. Takhle přece fungoval už bezmála rok.

Občas si říkal, jestli má na jeho kondici větší podíl to věčné bloumání po Praze, nebo schodiště, které se mu po celém dni zdálo takřka nekonečné. Přesto ze sebe zvládl dostat rychlé tempo. Nad ním se nacházelo ještě několik jakž takž zachovalých podlaží, ale z toho nejvyššího už schody trčely jen k obloze.

Vešel do jednoho ze starých bytů. Pod děravými zdmi se válely kusy cihel a omítky a v chodbičce vedoucí k jeho pokoji ležely poházené kousky křišťálového lustru. Dam si dával záležet, aby se do bytu vracel vždy stejnou cestou. Všechny cihly a všechna suť a střepy dobře sloužily jako varování před nebezpečím, pokud by zrovna odpočíval. Kdyby našel stopy v suti před všemi možnými vchody, které si pro sebe zabezpečil, do bytu by se pro jistotu zatím nevracel. Z toho, že by si musel hledat jiný úkryt, si nedělal hlavu. Neměl nic, co by v případě spěchu nemohl nechat tam, kde to leželo. Jediné věci, bez kterých by se neobešel, měl vždycky u sebe, nebo věděl, kde se nachází.

Po pravidelné bezpečnostní obchůzce se vrátil do bytu. Protáhl se a sesunul se na několik vrstev dek v rohu. Jak se snažil srovnat myšlenky v hlavě, zahleděl se na protější stěnu. Na ní i na ostatních byly znát bílé šmouhy, jako by se tam někdo pokoušel cosi zakreslovat křídou a pak vše dlaní rozmazal. Damovi připomínaly různé věci. Ale dobře pomáhaly, když se soustředil na svůj den a na to, co se dozvěděl. Zavřel oči a představil si, že je na klidném místě. Na nějakém, o kterém mu vyprávěl Bludař nebo Hradčanský. Někde, kde to hezky vypadalo – nejčastěji to ale byla knihovna ve vlaku Madame –, a všechno si hezky třídil, jako by to zapisoval do těch starých knih. Takhle mu jeho poznámky nikdy nikdo nesebere, ani přístup k nim. Ať už by se octl na sebesthorším místě, vždycky bude mít svou knihovnu, kde to voní papírem, a v ní všechno, co potřebuje vědět nebo si připomenout.

Přemítal, zda by bylo lepší, kdyby měl hodiny. Třeba by se za jejich zvuku třídily myšlenky lépe, ale nevěděl o nikom, kdo by nějaký funkční měl. Rád by pozoroval, jak ručičky utíkají a měří ubývající chvíle s vteřinovou přesností. Jako malému mu totiž vysvětlili, jak takové věci fungují.

Dam se pousmál.

Vybavovaly se mu tváře Bludaře, Sokolnice i dalších, které už byly zastřené a nejasné. Možná za to může právě to, že žádné hodiny neměl. Kdyby je měl, pak by ten zvuk jistě dokázal všechny tváře správně doostřit. Takhle se ale ty, na kterých mu kdysi tolik záleželo, pomalu ztrácely. U té poslední ho zamrazilo v zátylku. Vyděsil ho fakt, že dokonce už i její rysy začínají nabývat neostrých tvarů a noří se do vln zapomnění. *Její tvář*. Připomínal si její rysy každý den, ale čím

dál častěji mu detaily unikaly. Měla v očích ty duhové linky, nebo ne? Možná měla trochu jinak tvarovaná ústa nebo trochu hustší obočí. *Je to ale ona, pomyslel si. A až tě najdu, všechno se mi zase vybaví.*

Převalil se na bok, jako by si myslel, že to vše tím pohybem vytrhne se z hlavy, ale byla všude. Se smíchem se schovávala za sochou porostlou břečťanem, hladově na něj kulila oči, když snědla svůj příděl potravy, zatímco on se s tím svým ještě nevypořádal, držela ho za ruku, když jim Bludař vyprávěl ty své strašidelné historky na dobrou noc. *Ach ano, Bludař.*

„Dokonce ani v noci pod peřinou si nebudte jisti svým bezpečím,“ zněl ve vzpomínce v Damových uších Bludařův chrapták. „Z Petřína totiž právě pod rouškou tmy chodí ti, kteří tady nemají co dělat.“ Prsty začal jemně ťukat do hrubé deky, pod kterou se tísnili, a snažil se tím napodobit kroky. Tehdy ucítil ten stisk ruky. „Postavy v černém s rudýma očima odvedou toho, koho najdou, do podzemí.“ Na to, že ten příběh vyprávěl dětem, kterým nebylo víc než osm, si celou tu děsivou atmosféru náramně užíval. Přisedl si k němu a k ní na postel, která pod jeho mohutnou postavou lehce zavržala. V celé místnosti panovalo přítmí, jen dohasínající plameny vysílaly ke stěnám za nimi mihotavé světlo.

„Opovaž se jim zase vykládat ty své obludnosti,“ prskla po něm Sokolnice. „Vždyť jsou to ještě děti...“

„Ale samozřejmě, provedu,“ zasalutoval jí Bludař a Sokolnice obrátila oči v sloup a pomalu se vydala pryč z místnosti. Bludař se otočil k nim dvěma a něžně spustil. „Dnes si budeme vyprávět příběh o dvou myšičkách. No, ony to byly spíš takový krysy, ale malý a roztomilý

a měly hebký a chundelatý kožíšky...“ Bludař zabloudil pohledem mimo ně, a jakmile se ujistil, že Sokolnice je už z doslechu, jeho tón zhrubl a on pokračoval. „Jednou začas jedna z krysy tu druhou kousla. Zahryzla se do ní, až se jí těmi dlouhými ostrými zuby dostala pod kůži, a pak hltala krev z její rány, dokud nebyla syta. Možná se teď ptáte, proč se ta druhá krysa nebránila. Proč ji nezmasakrovala ještě hůř? Pravda byla taková, že ubohá druhá krysa ani nechápala, co se děje. A když se za pár dnů podívala na zacelující se jizvy na těle, nepamatovala si, jak k nim přišla.“

Když se na to nyní Dam díval zpětně, divil se, že mu po tom všem zůstala vůbec schopnost spát.

Ale jak se to říká. Na každém šprochu pravdy trochu? Jak se dozvěděl, podzemní krysy skutečně existovaly. Vždyť právě dnes se s jednou z nich setkal osobně. Znovu se mu vybavila Bludařova tvář a on si musel povzdechnout.

Najednou tolik zatoužil po nějakém lidském hlasu, že by možná ani Bludaře neodmítl. Byl sice unavený, ale hlavu měl tak plnou myšlenek, že nemohl zabrat. Ale pak se v mysli opět zatoulal k *ní* a za chvíli usnul.

Když se s trhnutím probрал, bylo mu jasné, že to nebylo tím, že by si stihnul dostatečně odpočinout. Byly to jeho smysly. V domě byly slyšet kroky. Vydal se po špičkách ke dveřím a zaposlouchal se.

Dam potichu, ale mrštně zacouval. Hlavou mu bleskla úniková trasa, kterou by se mohl do minuty dostat z budovy ven, ale něco

jako by ho intuitivně zastavilo. *Mohl někdo jen tak náhodně zabloudit zrovna sem? To nejspíš ne, v týhle části města by to byla příliš podezřelá náhoda.*

V duchu děkoval za své lehké spaní. Už předtím popadl svůj vak, který měl pro všechny případy položený hned vedle postele, a v ruce stiskl nůž. Vyplížil se z bytu a letmo se podíval ke schodům. Ten někdo byl blíže, než předtím odhadoval. *Kdo mě tady našel?*

Rychle zalezl do jiného bytu na patře. Na tom člověku, který se blížil, bylo něco zvláštního. Přes všechny bezpečnostní pojistky se mu podařilo jít nepřírozeně tiše, a to rozhodně nebylo normální.

Kroky zesílily. Byl na jeho patře. Dam čekal, jestli nebude po schodech pokračovat výš, ale najednou se ten někdo zastavil. Musel o něm vědět.

Zatajil dech. Trochu mu to připomnělo, jak si jako malý hrál s ostatními dětmi na schovávanou. To čekání ve skrýši a pulzování vzrušení z nebezpečí, že ho najdou.

Dam si připadal, jako by se mu v hrdle něco zadrželo. Stiskl svůj nůž, aby se ujistil, že ho svírá pevně. A pak se kroky začaly vzdalovat. Poznal, že míří směrem k jeho bytu, kde ještě před chvilkou stál. *Ted', nebo nikdy.*

Dam vyklouzl z místnosti jako myška a po zadních schodech se vydal dolů. Podesta pod schody slabě zavržala, ale to ten někdo přece nemohl postřehnout. Únik ze starých ocelových schodů měl pečlivě naplánovaný už od doby, kdy tohle místo našel. Věděl, že přední betonové schodiště nebude mít čas použít a že těmhle se kdokoliv, kdo by sem chtěl proniknout, určitě vyhne. Nikdo si

na nich nemohl být jistý bezpečností, i kdyby tušil, že jsou na své stáří neobvykle zachovalé – občas si tím nebyl jistý ani Dam, i když dobře věděl, na které stupnice a s jakou intenzitou může došlápnout.

Dam se ohlédl a zavrával, když znovu spatřil obrys té postavy. Hnala se po schodišti za ním. Zareagoval okamžitě. Pokoušet se o nějakou tichost už nemělo cenu. Řítil se směrem dolů a jednotlivých schodů se chodidly sotva dotýkal. Přesto byl obrys čím dál blíží.

Trochu mu ujela pravá noha, ale bleskově se narovnal a ještě zabra. Nechápal to. Na své běžecké schopnosti byl opravdu hrdý. Roky na nich pracoval a pomohly mu dostat se z nejedné krizové události. Copak teď nebudou stačit?

Dam si musel neochotně přiznat, že dřív nebo později ho ten člověk doběhne.

Lehce zpomalil. Obrys se k němu přiblížil. Dam se rozhodl využít alespoň momentu překvapení.

Zprudka zastavil a otočil se, ruku s nožem připravenou k útoku. Svit měsíce prozařující skrz díru na patře nebyl nijak zvlášť silný. On ale nepotřeboval jasné světlo, aby mu odhalilo detaily toho člověka. Měl je všechny hluboce zaryté do paměti, i když si předtím myslel, že je zapomněl.

Ona.

Dany.

Něco bylo špatně. Tohle přece nebylo možné. Nemohla se tu před ním zjevit po tom, co ji tak dlouho hledal.

To by před rokem nesměl vidět, jak ji někdo zastřelil.

IV. – DAM

Světlé vlasy nikdy nemívala moc husté, ale zato jemné a lesklé. Bledé rty tiskla k sobě, tvář měla posetou drobnými, sotva znatelnými pihami, přesně jak si pamatoval. Delší nos a řídké hnědé řasy. Oči měla sklopené, ale on si vybavil jejich přesný odstín pronikavě hnědé. *Je to ona. Opravdu je to ona.* Zatajil se mu dech. Zničehonic svůj pohled zvedla.

Dam si vybavil tu noc, kdy ji viděl naposledy, a cosi v něm se s děsivým výkřikem ozvalo. Cítil, jak se mu sevřel žaludek a stáhl krk a srdce mu bilo jako splašené. Chodbou provanul vítr a kdesi venku něco pronikavě zavylo. Dam instinktivně schoval nůž do pouzdra u pasu a udělal krok kupředu.

„Věděl jsem to, věděl...“

Najednou se ozvalo slabě zapraskání a pocit pevné plochy pod nohama se vytratil. Ocelová stupnice zaskřípěla a s ní se otřásl i zbytek schodišťového ramene. V tu chvíli si Dam uvědomil, že šlápl tam, kam neměl. Podestový nosník se slabě zatřásl a celé rameno se v jednom malém okamžiku urvalo a zřítilo se do mezipatra. Dam jen stačil zahlédnout, jak se mu noha propadla do prázdna, a ucítil na své paži pevné sevření.

Nepadali dlouho – na to nebylo mezipatro tak vysoké. Náraz byl ovšem tvrdý. Dam ucítil tupou bolest v zátylku a ostré pálení sevřených kůže. Sevření povolilo. *Kde je Dany?* Rozkašlal se, prohmatával si hlavu a prudce si mnul oči. V ústech ucítil krev, jak se při pádu kousl do jazyka, ale věděl, že jinak nebude mít nic zlomené. Jen to bolí a rozedraná kůže se časem zacelí. Co se ale stalo s ní? Dam máchal rukama, aby rozehnal prach, a rozhlížel se kolem sebe. „Podruhý už ne, už ne...“ mumlal u toho. Dany ležela kousek od něj. Přiskočil k ní a bylo mu jedno, že mu u toho jeden z utržených profilů rozdrásal bok. Byla při vědomí, i když bylo znát, že i ona je poněkud zmatená.

„Dany.“ Nevypadalo to, že by byla nějak vážně zraněná. Neměla nic zlomeného ani se jí nic nezapíchlo do těla. Na předloktí jí ale zela hluboká rána. Dam k ní okamžitě natáhl ruku, když vtom v ní něco syčivě prsklo. Odkdy se něco takového ozývá z ran? Naklonil se blíž a svět se s ním zatočil, jako kdyby na tu zem dopadl znovu. Viděl, jak jí z rány vytekla čerstvá, temně rudá krev, vzduch se prosytil vůní železa a cosi se v té ráně pohnulo. Něco, co ale nebylo přirozené. Matně si uvědomoval, že znova klesá na podlahu, a pak se kolem něj rozprostřela tma.

Bolela ho hlava. A bok. Když otevřel oči, zahlédl strop panelového domu utápějící se v tmách. Pak se mu víčka zavřela. Otevřel je na další okamžik a uvědomil si, že noc má v sobě nádech čehosi světlého a zářivého. Každou chvíli musí začít svítat. Zavřel oči. Nechal své

tělo, aby se vzpamatovávalo. Připadalo mu, jako kdyby hučelo, jako stroj, který se rozbíhá k chodu. Vracely se mu vzpomínky a on si uvědomil, co se stalo. To však znamená, že tu musí být i...

Prudce se zvednul a hlava se mu zatočila. A pak ji uviděl. Dany dřepěla kousek od něj a tiše ho pozorovala. Neměla ve svém výrazu nic, co by naznačovalo strach, obavy či soucit. Spíš by to nazval očekáváním.

Ale než se nad tím stačil nějak hlouběji zamyslet, už ji mačkal v objetí, aniž by si uvědomil, že se pohnul.

Její vlasy ho lechtaly ve tváři a on nemohl uvěřit, že je zpátky. Její vůně byla omamně stejná, její tělo sálalo teplem a životem. Kůži měla načervenalou, stejně hladkou a krásnou jako předtím. Tohle bylo ono. Takhle si ji pamatoval. Rysy její tváře, které za ten rok v jeho mysli ztratily ostré linie, byly jasné a zářivé jako čerstvě namalovaný obraz.

„Dany,“ oslovil ji s dychtivou naléhavostí, když ji konečně pustil. „Co se stalo? Co se stalo ten večer? Co se s tebou dělo? Byli jsme spolu venku a tebe pak střelili a já... já jsem...“

Dívala se na něj se zvláštním zmatkem. „Střelili?“

„Ano, ten večer přece,“ hrdlo se mu zadrhávalo. Po tom, co jí provedl, bylo možné, že už s ním nebude chtít mít co do činění. „Hledal jsem tě. Od té doby jsem po tobě pořád pátral. Já... všichni mi říkali, že jsi mrtvá a že tě jenom někam odtáhla zvěř, ale já to vždycky věděl. Odpusť mi to, prosím.“

„Já...“ zarazila se a on v jejím pohledu stále nezahlédl ani stopu poznání. „Já vůbec netuším, o čem to mluvíš.“

Damovi se zhoupl žaludek. „Když jsme se viděli naposled... ty nevíš, co se stalo?“

Zavrtěla hlavou.

Polkl a horečně přemýšlel. „Ale víš, kdo jsem.“

Přikývla.

„Dany, co všechno si pamatuješ?“

„Probudila jsem se na Petříně,“ začala váhavě a pak se zarazila, jako kdyby přemýšlela.

Dam ztuhl a hlavou mu proběhla rána, jako kdyby někdo bušil na obrovský zvon. Otrásl to celým jeho tělem a náhle jím projel toužebný pocit vědění. Takže to přece jen nebudou sny. Vážně je to všechno pravda.

„Nenechte se mýlit, všechny ty ztracený těla si odnesli do podzemí,“ rozezněl se v něm hlas Bludaře. *„Malá Strana a Petřín uvnitř hoří a všechny ty tunely, který se tam skrývají, jsou jako pekelný brány. Když se zaposloucháš, uslyšíš, jak ty jámy kvílí. To řvou hlasy těch, který si tam postavy v černém odvedly. Vzaly je z ulice, když se nikdo nedíval, vzaly je z hrobů, když je rodiny pohřbily, a všechny duše – živý nebo mrtvý – tam znova a znova křičej. Nikdy nevíš, na koho přijde řada, nikdy nepoznáš, jestli se zrovna neblížeje k tobě, jestli ti už nestojí za zády a nešahají na tebe svými smrtícíma rukama. A když se ohlídněš, uvidíš, jak jim žhnou oči, a uslyšíš, jak sípou, protože tady nahore nemůžou dýchat, a než se naděješ, zcepeníš a je s tebou konec.“*

Tahle slova slyšel jako malý kluk. Zavltavští, jak se také říkalo